

Պարույր Սևակ

Աշխարհի գարունը

Մայիս է: Գարնան պես բացվել են սրտերը:

Թվում է՝ ամեն տեղ գարուն է:

Թվում է՝ ամեն տեղ անցել են ցրտերը,

Չի թափվում աշխարհում արյուն էլ:

Բայց ահա թերթերը,

Բայց ահա եթերը...

Ինչ-որ տեղ նորից սառնամանիք է,

Ինչ-որ տեղ նորից մոլեգին հրդեհը

Լիզում է բամբուկե տների տանիքը:

Ինչ-որ տեղ՝ արկերի շառաչից թնդում է,

Ծվատվում հողի փառահեղ հանգիստը:

Ինչ-որ տեղ՝ պոետը մթամած բանտում է,

Լրտեսը արքա է,

Խելառը՝ մինի՛ստր:

Գալարվում է ցավից Ատլանտյան օվկիանը,

Խաղաղից՝

մնացել է անունը...

Եթերից,

թերթերից

ցուրտ փշի որքան էլ՝

Բացվել է աշխարհի գարունը:

Բացվել է գարունը և մարդկանց սրտերը.

Իրենն է անում բնությունը:

Եվ եթե ինչ-որ տեղ մնում են ցրտերը,

Այդ ոչ թե հերքում է, այլ հաստատում է

Գարնան

վերջնական

հաղթությունը: